

Sirote lástovice.

Bilo je v prijetnej spomladi. Solnce[®] je razlilo svoje gorke žarke po razkopanejši zemlji in do malega povilo travnike in gozde v prijetno zelenilo. Zdaj ni bilo več tako tiho, žalostno in pusto kakor po zimi, ker so se iz daljnih krajev povrnile tudi vesele ptičice. Kamor koli si prišel, povsod si videl, kako pristrčno in ljubeznivo se pozdravljajo ti naši krilati gostjé. Nekateri so si

poiskali zeleno polje, drugi gozde in zopet drugi naše vrtove. Tu so si poiskali ugoden prostorček, kjer bodo preživeli veselo poletje oni in njihov mladi naraščaj.

Pod streho neke kmečke hiše zgradile so si lástovice umetno gnezdice, a na bližnji staji, ki je bila na nasprotni strani hiše, nastanile so se bile vže poprej druge lástovice.

Jarnežek je bil teh ljubeznivih živalic z dolgimi perotnicami zelo vesel. Slišal je namreč v šoli, da lastovice ne storé človeku niti najmanjše kvare, da končajo neizrečno mnogo nadležnega in kvarljivega mrčesa, vsakeršnih muh in

mušic, komarjev in žuželk, metuljev in pajkov ter so ljudem v veliko korist. Zatorej ni privoljeno teh ptic loviti ali ubijati. Čudil se je njihovej pridnosti in naglosti v letanji.

Nekega jutra odprè Jarnejček okno ter sliši, kako nekaj čivka tam na staji pod streho v gnezdu. „To so izvestno mlade lástovice,“ reče Jarnejček.

In tako je tudi bilo. Videl je, kako dve stari odletavate in doletavate. Mlade v gnezdu odpirajo svoje kljunčke, a stari dve jim donašate muh, gosenic, črvičkov ter jim je mašita v kljunčke. Ali komaj da požró prineseni jim zalogaj, vže zopet začnó vpiti in čivkati tí mali nenasitneži. A stara dva hajdi zopet na delo, da preskrbita nove hrane.

Nekega dne so ostale lástovice, ki so bile v gnezdu na staji popolnoma same; žalostno so čivkale, ali k njim ni bilo starih.

Jarnejček teče k očetu in mu reče: „Glejte, oče, one mlade lástovice na staji so ves dan same; kje neki ste ostali stari?“

„Izvestno ju je snedla ona ptuja mačka, ki se tú okoli klati. Uboge sirote!“ reče oče.

„Zdaj bodo mogle gládú poginiti. Leteti ne morejo same, in od kod naj dobé hrane?“ reče zopet Jarnejček in solzé se mu uderó po licih, ker so se mu smilile uboge ptičice.

„Jaz sem si nekaj izmislil,“ reče oče, „ní treba, da bi poginile od gládí. Midva jim hočeva pomagati.“

„Kako neki?“ vpraša Jarnejček.

Dobri oče ga prime za roko ter pelje s sebój k sosedu vrtnarju. Od njega si izposodi lestvice, odnese jih do staje in prisloni kraj gnezda. Potem si privzdigne predpasnik, popné se do gnezda, vzame lačne ptičice in jih previdno položi v predpasnik. To storivši, vzame zopet lestvice ter jih prisloni k hiši ob lastovičino gnezdu. Tu videč, da starih ní v gnezdu, položi one tri lástovice, ki jih je vzel iz gnezda na staji, k onim trem, ki so bile v gnezdu pod hišno streho. To storivši, odnese lestve zopet nazaj k sosedu.

Zdaj se povrnei tudi stari lástovici ter začudeni gledati toliko število mladíčov. Ali imeli sta dobro srce in sta s potrpežljivostjo redili vseh šest. Zná se, da sta imeli zdaj še jedenkrat toliko dela; ali vse to ju ni motilo.

Dobri Jarnejček se zahvali očetu ter ves vesel vzklikne: „Zdaj pa imajo sirote lástovice zopet očeta in mamo!“

Post. Iv. T.

Pes, maček in miši.

Od človeka pes dobí
Nekdaj spisano pravíco,
Da pò kos mesá v mesnícó
Vsak dan sme, dokler živí.

Pes je bil zeló vesel;
Vender to ga je skrbelo,
Kam bi drago pismo del,
Da bi skrito mir imelo.

Stari znanec „muc“ koraka
Po dvorišču mu naproti;
Pes prijazno ga počaka,
Z milo prošnjo se ga loti:
„Muc, vesel sem svoje sreče;
Ali pismo, glej, me peče,
Ki ga spraviti ne vém.
Ti si dobro znan ljudém,
Shrambe, kote vse poznaš.